

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα κάλιν αι 'Αθήναι.

"Έτος χίλια δκακόσα κι' δυοήκοι τα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θέξη περισεύματα γαν ναίαι.

"Ο Ρωμύος είν ή εβδομάδα — μόνο μιά φορά θα βγαίνη,
κι' όποτε μου καταβάνει,
— δέναι τους ανέχομαι,
— και 'στά 'Εκωτερικών,
— τρέχει τό 'Ελληνικών,
— φράγκα δώδεκα και μόνο,
"Ο Ρωμύος είν ή εβδομάδα — μόνο μιά φορά θα βγαίνη,
κι' όποτε μου καταβάνει,
— δέναι τους ανέχομαι,
— και 'στά 'Εκωτερικών,
— τρέχει τό 'Ελληνικών,
— φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα διως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ.
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' όστα θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανενίερη,
Γράμματα και πληρωμαι — άποστέλλονται ο' έμ έ.
Μές 'σταν φέρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμής μας μιά δεκάρα.

Μηνός Ματου εικοστή,
μής φεύγει νύφη ξακουστή.

Πούντος διακόσα πενήντα τρία,
πολέμου κρότος και φασαφία.

Και ό Ρωμύος ξεπροβοδεί τού Βασιλή μας τό παιδί.

Βασιλοπούλι λιγερή και μουσαναθρεμμένη,
κνιτζάεις τό Παλάτι σου και στέκει λυπημένη,
άπό τ' άδθα μάτια σου μαργαριτάρια χίνεις
και την 'Αθήνα χαιρετής και νύφη πής να γίνης.
Βασιλοπούλα λιγερή, όρα καλή σου λέμε,
και δλοι με καρδιόχτυπο και με λαχτήρα κλαίμε.

Χιλιάδες σε ξεπροβοδούν, χιλιάδες παραστέκουν,
καμαρωταίς πεντάμορφαι έβρηξαν να σε 'δούν,
Νεράιδες ήλιογέννηται στεφάνια κρυστοπέκουν,
χίλια κοιλιά χρυσόφτερα για σένα κλαίιδουν.
Κι' άπό τό πράσινα βουνά κι' άπό τους κάμπους πέρα
σαλβέρουν δακρυόβρεκτα μαντύλια 'σταν άέρα.

Βασιλοπούλα λιγερή με τό χρυσό κεφάλι,
πού στάζει άπ' τ' άχείλι σου του 'Υμηττου τό μάλι,
τους ζηλευμένους γάμους σου ό κόσμος δίως φύλλει
κι' άπό τό φυλλοκάριθα του εύχη για σένα στέλλει.
Κι' ό 'Ησάις γελαστός χορό μεγάλο σέρνει...
χαρά 'σταν νερό πού ο' άγαπώ, 'σταν Ρήγα πού σε πέρνει.

Βασιλοπούλα λιγερή, εκεί πού πής 'στά ξένα,
ό νους σου πάντα να πετῶ σε χρόνιο παρασμένα.
Νά μήν ξεχνάς τό πτωχικό, τό πρώτο σου Παλάτι,
να μήν ξεχνάς; πός έφαγες έδώ ψωμί κι' άλάτι,
έδώ πός έμαγάλωσες, έδώ πός άνταράφης...
ποτέ σου να μήν τά ξεχνάς και πάντα να μās γράφης.

Και όταν μαύρη συννεφιά τόν οδρανό πλακώνη
και πέφτουν χιόνια Ρούσικα, θυμήσου την 'Ελλάδα,
θυμήσου του Φιλήμονος την 'εκουσμένη σκηνή,
τόν οδρανό τόν έστέρο, τη ζηλευτή λιανίδα.
Και σκόρπα την καλοκαίρια με τ' έμορφό σου γέλιο,
μή διάβρῶς και του Τσιγγουό εκείνο τό Βαγγέλιο.

"Όρα καλή... σε χαιρετῶ της 'Αθηνάς ή χώρα...
οίς μιά δστερη ματιά 'σταν ήλιο της άπάνω...
κι' έγώ σου ετρώω λούλουδα και 'στ' άκριβά σου δώρα
μιά φοβτα σκνήν χαρίσμα πολύτιμο σου κάνω.
Μαζί σου ήλάγη μας, μαζί σου ή ψυχή μας...
ώρα καλή πεντάμορφη, και όσες 'στην εύχη μας.